

Erich von Däniken

VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST

Nevyřešené záhady minulosti

EUROMEDIA

Erich von Däniken
ERINNERUNGEN AN DIE ZUKUNFT

Copyright © 1968 by Erich von Däniken
Alle Rechte vorbehalten
Translation © 1995, 2018 by Ludvík Souček, heirs

ISBN 978-80-7549-775-8

Obsah

Předmluva	9
Předmluva k novému vydání	11
I.	19
Žijí ve vesmíru bytosti podobné lidem?	
Je možný růst bez kyslíku?	
Může existovat život i ve smrtícím prostředí?	
II.	24
Fantastická cesta kosmické lodi vesmírem	
„Bohové“ přicházejí na návštěvu	
Nezaváté stopy	
III.	30
11 000 let staré mapy?	
Prehistorická letiště?	
Nejstarší město světa	
Kdy se taví kámen?	
Kdy přišla Potopa	
Sumerská mytologie	
Kosti, které nepocházejí z opic	
Znali všichni staří kreslíři tentýž trik?	
IV.	49
Bible má zcela určitě pravdu	
Byl Bůh závislý na čase?	
Mojžíšova schránka úmluvy byla elektricky nabitá	
Víceúčelová vozidla „bohů“ v poušti	
Potopa byla předem plánována	
Proč vyžadovali „bohové“ zcela určité kovy?	

V	59
Bohové a lidé se s oblibou spojují	
Další přehlídka nových vozidel	
První popis zrychlení	
První reportáž z kosmické lodi	
Vyprávění muže, který přežil Potopu	
Co je to „pravda“?	
VI	68
Shodovala se fantazie všech kronikářů?	
Znovu „nebeské vozy“?	
Termonukleární výbuchy ve starověku?	
Planety objevené bez dalekohledů?	
Prapodivný kalendář podle Síria	
Na severní frontě klid	
Kde jsou staré knihy?	
Pozdrav roku 6965	
Co z nás zbude po úplném zničení?	
VII.	84
Taneční parket pro obry	
Z čeho žili staří Egypťané?	
Byl Cheops podvodník?	
Proč stojí pyramidy právě na svých místech?	
Podchlazené živé mrtvoly?	
Prehistoričtí tvůrcové módy	
Je radiokarbonová analýza zcela spolehlivá?	
VIII.	98
Ponechali bohové obry na Velikonočním ostrově osudu?	
Kdo byl Bílým bohem?	
Pěstování bavlny bez tkalcovských stavů	
Poslední poznatek lidstva	

IX	104
Pralesní města podle kalendáře	
Stěhování národů jako rodinný výlet?	
Bůh zmeškal schůzku	
Proč jsou observatoře kruhové?	
Starověké počítačí stroje	
Přehlídka vzácných pošetilostí	
X	114
Má kosmonautika smysl?	
Komu prospějí investované miliardy?	
Válka, nebo cesty do vesmíru	
Jak tomu vlastně je s tolik pomlouvanými létajícími talíři?	
Jaderný výbuch před šedesáti lety	
Je Fobos umělou družicí?	
XI	133
Vesmírné signály?	
Spojení rychlejší světla?	
Podivný případ Cayce	
Rovnice z Green Bank	
Znalci se věnují exobiologii	
Na čem pracuje NASA?	
Rozhovor s Wernherem von Braunem	
XII	150
Továrny na myšlení zajišťují budoucnost	
Staří proroci to měli snazší	
Kruh se uzavírá	
Poznámky	153
Doslov.....	162

Předmluva

Vzpomínky na budoucnost – existuje vůbec něco takového? Vzpomínky na cosi, co se znovu vrátí? Existuje věčný koloběh přírody, věčné splývání časů?

Tuší kukla, že se na jaře znovu zrodí v podobě motýla? Cítí molekula plynu, že se podle nevyhnutelného zákona stane dříve nebo později opět sluncem? Chápe myslící bytost, že je spojena se všemi prostory věčnosti?

Dnešní člověk se liší od člověka včerejška nebo předvčerejška. Je stále znovu nový, jiný, trvale se obnovuje na pouti nekonečnou cestou, kterou nazýváme Časem. Pochopí čas – a musí jej ovládnout, protože čas je zárodkem vesmíru. Protože všechny věky ústí do jeho nekonečnosti.

Vzpomínky na budoucnost existují. Vesmír skrývá mnohé, o čem dnes ještě nemáme ani tušení. Snad budou některá tajemství objasněna – dnes, zítra, v budoucnosti. Vesmír nezná čas ani jeho pojem.

Tato kniha by nevyšla bez povzbuzující spolupráce mnoha lidí. Děkuji za pochopení své ženě, která mne v posledních letech vídala doma tak zřídka. Děkuji příteli Hansu Neunerovi, jenž mě doprovázel na statisícikilometrové pouti jako velice cenný pomocník. Děkuji pánům dr. Stehlíkovi a Louisu Emrichovi za nespočetné rady. Děkuji všem mužům NASA v Houstonu, na mysu Kennedy a v Huntsvillu, kteří mne provedli grandiózními Stánky svého výzkumu. Děkuji pánům prof. dr. Wernheru von Braunovi, profesoru dr. Willymu Leyovi a Bertu Slattery. Děkuji všem nespočetným mužům a ženám po celém světě; svými rozhovory, podněty a přímou pomocí umožnili vznik této knihy.

ERICH von Däniken

Předmluva k novému vydání

Zhruba před čtvrt stoletím – na konci února 1968 – vyšla v düsseldorfském nakladatelství Econ má prvotina *Vzpomínky na budoucnost*. Knihu jsem dopsal už dva roky předtím, avšak na můj psací stůl se s báječnou neúchylností slétaly odmítavé dopisy rozličných nakladatelství. „Neodpovídá bohužel našemu edičnímu programu...“, „Velice litujeme...“, „Nechtěli bychom se vydat touto cestou...“, „Doporučujeme Vám nějaké specializované nakladatelství pro úzký okruh...“

V pozdějších letech se mě lidé často ptali, jak se stal ten zázrak, že jsem sporný titul přece jen protlačil do renomovaného nakladatelství populárně-vědecké literatury. Dnes to mohu přiznat: S pomocí zvenčí a malinkého podfuku.

V létě 1967 jsem se setkal s dr. Thomasem von Randowem, tehdejším vědeckým redaktorem týdeníku *Die Zeit*. Chvilí listoval v krásně, na stroji přepsaném rukopise, uznale pokývl nad pár povedenými obrazy a pak prohlásil: „Tohle není pro nás. To si zasluhuje knižní vydání.“

„A jak člověk sežene nějaké nakladatelství?“ Doktor von Randow zabafal z dýmky, nato mi pohlédl přímo do očí: „Znám jednoho nakladatele. Jestli chcete, můžu mu nezávazně zavolat.“

Obratem ruky sáhl po sluchátku a požádal o spojení s panem Erwinem Barthem von Wehrenalp, tehdejším šéfem nakladatelství Econ. Nahrnula se mi krev do hlavy – věděl jsem, co doktor von Randow nemohl tušit. Můj rukopis v Econu zrovna nedávno odmítli. Jistě chápete, že ten hovor, kterému jsem naslouchal, mi už nikdy nevymizel z šedých buněk.

„Přede mnou sedí mladý Švýcar, co napsal načisto bláznivou knížku. Ovšem – on sám vůbec není blázen. Snad byste si ho měl někdy poslechnout.“

Muž na druhém konci drátu se zeptal, jestli bych hned nazítří mohl naklusat za ním do kanceláře. A já mohl – a jak rád! Řekl jsem si, že šéf velkého nakladatelského domu nejspíš nebude vědět, k čemu před časem dospěli jeho podřízení.

Po obědě s lektorem byla ruka v rukávě. Rukopis jsem slíbil poněkud přepracovat a měl vyjít na jaře 1968. Jen kolem jediného bodu došlo ke sporu: „Vzpomínky na budoucnost“ jako titul – nemožné! Člověk si přece nemůže vzpomínat na budoucnost! Ale postavil jsem si hlavu a všechny ostatní návrhy na titul odmítl...

Jak jsem si tyhle vzpomínky na budoucnost představoval, vylíčil jsem potom v krátké předmluvě, jež je součástí i tohoto vydání. Kniha vyvolala lavinu zájmu (ohlasů). Dva roky po prvním se objevilo na trhu třicáté vydání – celkový náklad šest set tisíc výtisků. Už v roce 1969 byl natočen stejnojmenný film, který uvedla na podzim 1970 americká televize. Tam vznikl nový virus: virus Dänikenitis (podle *Time*). Téma zavdalo podnět k debatám po celém světě: Jestlipak naši předkové zažili návštěvu z vesmíru? Tři roky po prvním uveřejnění byl titul přeložen do osmadvaceti jazyků a vyšel v šestatřiceti zemích. Po více než čtvrtstoletí, jej nakladatelství Bertelsmann vydává znovu ve staré a nezměněné podobě.

Vlnu úspěchu provázela i kritika. Profesor Ernst von Khuon shromáždil příspěvky sedmnácti vědců v knize *Byli bohové astronauti?* Příspěvky byly dílem ostře odmítavé, dílem nakloněné příznivě. Od té doby doslova ve všech světadílech vyrašily ze země – jako kdyby se spustil teplý déšť – kontraktníhy. Existují mezi nimi lecjaké hnojné květy. Předhazuje se mi „plagiátorství“ a „nevědeckost“, „protináboženskost“ i „ignorování vědecky doložených faktů“. Co z toho všeho po čtvrtstoletí zbylo? Skutečně jsem šířil pouze nesmysly?

Psal jsem o mapách tureckého admirála Piri Reise, které můžeme ještě dnes obdivovat v paláci Topkapi v Istanbulu: „... stejně přesně (jako oblast Středozemního moře) byla zakreslena pobřeží Severní a Jižní Ameriky.“ Tenhle výrok byl mylný – ve skutečnosti lze obrysy Severní a Jižní Ameriky rozpoznat pouze náznačkově. Nicméně tato přijatá oprava nic neubírá Piri Reisově mapě

na senzačnosti, neboť jeho mapa zcela přesně a velice exaktně znázorňuje linii pobřeží Antarktidy, jež i dnes ještě spočívá pod věčným ledem.

Tenkrát jsem také napsal, že asuánský ostrov Elefantina získal svůj název odtud, že ze vzduchu tvarem připomíná slona – elefanta. Tahle informace byla z gruntu falešná. Nebo jsem spekoval, že „Sluneční brána“ zmíněná v eposu o Gilgamešovi by mohla být identická s „Bránou Slunce“ v Tiahuanacu na bolivijské náhorní planině. Všechno nesmysl! „Brána Slunce“ v Tiahuanacu dostala své jméno teprve v posledním století. Jak se jmenovala před tisíciletími, to nikdo neví.

Také jsem tehdy napsal: „Vzpomeňme na zázrak fantastického náhrdelníku z pěti řad jadeitových kamenů, nalezeného v náhrobní Tikalské pyramidě v Guatemale. Zázrak, protože veškerý jadeit pochází výhradně z Číny...“ Byl to padělaný zázrak, který jsem hlásal: Jadeit totiž pochází ze Střední Ameriky.

O budoucnosti jsem se vyslovil: „Jízdní řád pro cestu na Mars je... hotov. Také kosmická loď je zkonstruována – zbývá ji jen postavit.“ Tohle tvrzení bylo tehdy – psáno 1966! – správné. Ovšem s tím rozdílem, že plán letu na Mars byl z finančních důvodů hozen přes palubu.

Snad je výsadou každého začátečníka, aby byl bezprostřední, důvěřivý, a nikoli tak sebekritický jako starší kolegové. Často jsem tělem duší pro něco zahořel anebo přijal informace z druhé ruky. Či se spolehl na údaje vědeckých autorů, abych byl vzápětí poučen, že názory těchto moudrých pánů byly dávno vyvráceny. A jakmile si názory odporují, bývám také promptně označován za „vyvráceného“. Ačkoli to pochybné „vyvrácení“ není nic jiného než tvrzení proti tvrzení. A co je už vůbec nejhorší, když někdo údajně „vyvrátí“ moje teze, které jsem nikdy nevyslovil ani nenapsal.

Několik faktických a přiznaných lapsů ve *Vzpomínkách na budoucnost* nemohlo způsobit zborcení základní teorie ani myšlenkové konstrukce. Tady přímo slyším námitku: Ten Däniken je přece „vědecky dávno popřený“. I k tomu několik příkladů. Shromáždil je přírodovědec dr. Johannes Fiebag a byly publikovány v časopise *Ancient Skies*, č. 6/1991: „Vezměme jako příklad

německého profesora Herberta Wilhelmyho. Wilhelmy studoval geografii, geologii, národohospodářství a etnologii a od roku 1942 byl profesorem v Kielu, Stuttgartu a Tübingenu. Gloriola ‚univerzálního vědce‘ ho neozařuje tak zcela neprávem a jeho práce Svět a životní prostředí Mayů patří k standardním badatelským dílům o mayské říši.

Avšak posuďme jednu kapitolu této knihy (XIII. Cizí vlivy na vysokou kulturu Mayů – spekulace kolem někdejších mořeplavců a astronautů) poněkud zevrubněji. Wilhelmy píše, že Dänikenovi astronauti-bohové ‚přibyli před více než deseti tisíci lety v gigantických kosmických plavidlech z vesmíru‘ a Erich von Däniken uvádí ‚ve svých knihách o jejich přistání na Zemi... do souvislosti dvě místa poloostrova Yucetán‘ (Palenque a La Venta). Už tahle věta prozrazuje nedostatky ve Wilhelmyho způsobu práce. Cituje (1981) pouze *Vzpomínky na budoucnost* a *Zpátky ke hvězdám* – roky vydání 1968 a 1969 (!). Ani v druhém, přepracovaném vydání z r. 1989 se stav jeho znalostí nezměnil. Zcela beze stopy kolem něj prošly další práce Dänikena a jiných autorů, především Dänikenova kniha věnovaná Mayům – *Den, kdy přišli bohové*. V žádné jiné vědecké oblasti by nebylo přípustné citovat pouze práce staré dvacet let a následující publikace ponechat bez povšimnutí...

Druhé chyby se Wilhelmy dopouští předpokladem, že výlučně jeho vlastní hledisko je správné. Kriticky rozcupovává Dänikenův popis opracovaného monolitu v La Ventě (Villahermosa, Mexiko). Erich von Däniken o tom píše: „Stojí tam čistě opracovaný monolit, na němž je znázorněn had anebo spíše drak. V útrokách zvířete sedí lidská postava... Chodidla obsluhují pedály, levá ruka spočívá na pilotní páce... Hlavu obepíná pevně přiléhající helma... Přímo před rty lze rozeznat přístroj, jenž připomíná mikrofon...“

Wilhelmy to komentuje: „Bohužel má Dänikenovo zobrazení technické závady tisku a neumožňuje rozeznat ve srovnání s originálem ve Villahermose, že to není drak, nýbrž obrovitý had, který střeží sarkofág anebo hrobku s uvnitř sedícím mrtvým.“

Některé atributy – například zvlněný ocas – skutečně nasvědčují, že by mohlo jít o obrovitého hada. Avšak z čeho lze

na vyobrazení jednoznačně usuzovat na mrtvolu? Copak i ve vědeckých publikacích způsobily ‚tiskové závady‘, že ostatní archeologové spatřují v postavě známého boha Kukulkana? Pro ně naprosto není ‚mrtvý‘ a v ‚sarkofágu‘, nýbrž dokonale živý: Mává nádobou s kadidlem.

Spěšně se i tisk chopil – přes tohle zřejmé nedopatření v argumentaci – vítaného ‚vyvrácení‘. Tak například Hans Schönfeld napsal v *Berliner Zeitung* (z 13. 12. 89): „Pak se takový autor sci-fi (míněn Erich von Däniken) octne v pěkné bryndě: V zájmu svých ‚důkazů‘ vychází z toho, že mimozemští kosmonauté navštívili naši Zemi před víc než desetitisíci lety. Jenže jím popsany dračí monolit je starý dva až tri tisíce roků!“ – Opravu Ericha von Dänikena (na kterém místě v textu přičítám monolitu z La Venty stáří deset tisíc let?) noviny neuveřejnily. Korigovat sám sebe zřejmě není zvykem ani na jedné (Wilhelmy), ani na druhé straně *Berliner Zeitung*.

Tohle platí ještě ve větší míře pro další případ, který Wilhelmy svým čtenářům předkládá: Palenque. „Náhrobní deska z Palenque“ bývá často uváděna a různě vykládána. Wilhelmy však razí vlastní interpretaci (jde o mayského boha Yum Kaxe) jako ‚prokázaný‘ názor. Erich von Däniken naproti tomu sugestivně manipuluje čtenáře, neboť na „náhrobní desku hledí ze špatné strany, totiž ze strany širší... Poloha desky v úzké hrobce a celková kombinace reliéfu však nepřipouštějí pochyb, že čelní je užší strana. Jedině z tohoto pohledu má reliéfní zpodobení smysl.“

Kdyby to nebylo míněno tak vážně, člověk by musel popukat smíchy: Protože nejpozději od zahájení kosmických letů s lidskou posádkou muselo i Wilhelmyho napadnout, že z jím propagované čelní strany reliéf tím spíš připomíná astronauta letícího do kosmu. Kdo manipuluje kým?

Dovolím si zde uvést ještě poslední fakt – na ilustraci toho, jak se uznávaný vědec staví kriticky k ostatním, avšak nekriticky vůči sobě samotnému. Wilhelmy píše: „Pro jeho (Dänikenovy) nedostatečné znalosti literatury pouze jeden příklad. Hovoří o posvátné studni v Chichén Itza a druhé, nepříliš odtud vzdálené, z nichž obyvatelé obřadního střediska nosí užitkovou vodu: Obě studně se navzájem nápadně podobají, dokonce i výškou hladiny...

Bezesporu jsou obě stejného stáří a snad obě vděčí za svůj vznik dopadu meteoritů. Tajuplnou roušku, která tady halí něco dávno objasněného, upředl Dänikenův mozek. Studny nevznikly v důsledku dopadu meteoritů, nýbrž zborcením stropní vrstvy vápencových jeskyň, které se v severním Yucatánu vyskytují hojně... Původ kráterů je znám od roku 1910, všechna důležitá přehledná díla o mayské kultuře korektně popisují tento přírodovědci jednoznačně objasněný jev...“

Objasněno a známo, jak se zdá, je pouze jedno: totiž že se i vážení vědci mýlí o to nehorázněji, čím hlasitěji a na plné hrdlo křičí. Wilhelmyho ‚studnové dementi‘ to ilustruje tak, že by mohlo přímo poskytnout scénář. Oč jde?

Před šestašedesáti miliony let, na rozhraní doby křídové a třetihorní, vymřeli dinosauři a s nimi tři čtvrtiny tehdy známé fauny. Konec nastal takřka naráz. Většina geologů věnujících se tomuto problému má dneska za to, že dopad mohutného meteoritu poškodil prostředí (částice sazí ve vzduchu, snížení teploty, odpaření hornin vyvolávající kyselý déšť atd.) natolik, až to způsobilo tuto ‚likvidaci‘ živočichů. Co dlouhou dobu chybělo, bylo odhalení místa možného dopadu onoho obřího meteoritu.

Od začátku 1991 existují však přece jen určité důkazy: Kde? Na Yucatánu! Těsně předtím objevili geologové v karibské oblasti obrovské nánosy štěrku a roztavených hornin z období mezi křídou a třetihorami. To umožnilo usuzovat, že dotyčný kráter nemůže být příliš vzdálen. Předpokládalo se, že by se mohl nacházet na mořském dně anebo jižně od Kuby. Pak přinesly snímky družice NASA z roku 1987 senzaci: Při snaze zrekonstruovat podle nich mayský systém zásobování vodou narazili vědci na polokruh – přibližně dvě stě kilometrů v průměru – z prohlubenin (vápencové díry a sklesliny). Dneska jsou si geologové jisti, že tenhle prstenec (k němu patří i studny z Chichén Itza) tvoří okraj gigantické souvislé struktury. Ve zcela rozdrcených horninách, jež tvoří dno, může voda lépe cirkulovat, vymílá nahoře ležící vápencové skály, uvolněné až po dopadu – a vznikají studny. Chicxulubský kráter (pojmenovaný po malé osadě u Méridy v centru struktury) se teď stal kandidátem číslo jedna při pátrání po původci vymření pravěkých ještěřů. Na rozdíl od toho, co nám

chce namluvit Wilhelmy, měl Erich von Däniken (píše pouze: ... a snad obě vděčí za svůj vznik dopadu meteoritů – nikoli, že to jsou krátery po meteoritech) naprostou pravdu. Pochopitelně nemůže ani „univerzální učenec“ jako Wilhelmy tušit, co se ze studní jednoho dne vyklube. Ale příklad dosvědčuje přímo klasicky, jak rychle se zdánlivě nesporná jistota obrátí v omyl, a spekulativní domněnky – byť nevědce – se naproti tomu mohou vbrzku ukázat jako pravda.

Tolik vsuvka dr. Johannese Fiebaga.

Jestlipak mě přehnané a zčásti i nepodložené kritiky za to čtvrtstoletí znechutily, jestlipak jsem zatrpkl?

Rozhodně ne. Díky kritice jsem se toho spoustu naučil. Často byla oprávněná, posunovala názory do rozumných relací. Kromě toho na mne nedopadaly jen kritiky, objevily se „prodänikenovské“ práce – i z vědecké fronty, a bezpočet kladných statí v mnoha jazycích. Můj archiv je jimi dobře zásoben! Škoda jen, že někteří pracovníci médií uvízli ve svých předsudcích. Rovněž je zarmucující, že leckterý vědec, kolega spisovatel nebo scénárista vycukává z mých knih med, aniž by poctivě a korektně uvedl prameny. Já sám jsem od Vzpomínek na budoucnost napsal osmnáct dalších prací literatury faktu, jež se vesměs věnují téže tematické oblasti. Nezkalený zájem široké veřejnosti o „bohy z vesmíru“ dokládá fakt, že každá z mých dalších knih se objevila na „spiegelovském“ seznamu bestsellerů. V roce 1973 byla v USA založena „Ancient Astronaut Society“ (AAS), celosvětová podpůrná organizace, která se zabývá mými tématy. Jen v německy mluvících zemích získala zatím AAS čtyři tisíce členů*. Americký profesor filozofie dr. Luis Navia z newyorského Institut of Technology napsal:

„Zkoumáme-li onu hypotézu z nepředpojatého a poctivého hlediska, zjistíme brzy, že na ní nic neodporuje ani nejpřísnějším zásadám vědy či našemu dnešnímu chápání univerza. Veliká zásluha Ericha von Dänikena spočívá v tom, že upozornil na spoustu archeologických, kulturních, historických a náboženských jevů, jež v okamžiku, kdy připustíme možnost mimozemských návštěvníků, náhle nabývají smysl. A přesně tohle se očekává od rozumné a hodnověrné vědecké hypotézy.“

Tečku za vším však udělal znalec sanskrtu prof. dr. Dileep Kumar Kanjilal, řádný profesor sanskrtu a indologie na Sanskrit College v Kalkatě:

„Ze staroindických textů lze jednoznačně doložit, že Zemi v šerém dávnověku mimozemšťané navštívili a ovlivnili.“

Takhle to je.

Erich von Däniken

* Bezplatné informace poskytuje
AAS, Ch-4532 Feldbrunnen

Erich von Däniken

VZPOMÍNKY NA BUDOUCNOST Nevyřčené záhady minulosti

Z německého originálu *Erinnerungen an die Zukunft*
vydaného nakladatelstvím C. Bertelsman Verlag,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH
v Mnichově v roce 1992,

přeložil Ludvík Souček

Obálku navrhl Miloslav Disman

Redigoval Michal Chvojka

Odpovědná redaktorka Ivana Parkmanová

Technická redaktorka Lenka Gregorová

Počet stran 168 + 16 stran barevné přílohy

Vydala Euromedia Group, a. s., v edici PRAGMA,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5 v roce 2018 jako svou 9759. publikaci

Sazbu zhotovil Vladimír Fára

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání čtvrté

Naše knihy na trh dodává Euromedia–knižní distribuce,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

objednavky-vo@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.knizniklub.cz